

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen CC : 1836

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen CC : 1836", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 , s. 49v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-cc-txt-shoot-n15.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

CC:15

Det er netop Ulykken, at ligesom man har forud udviklet Noget, saa er man det selv. Jeg meddeelte Dig forleden en Idee til en Faust, nu føler jeg først, at det var mig selv, jeg beskrev; neppe læser eller tænker jeg paa en Sygdom, førend jeg har den.

Hvergang jeg vil sige Noget, er der En, der lige i samme Øieblik siger det. Det er ligesom jeg var en Dobbelttænkter, og mit andet Jeg bestandig kom mig i Forkjøbet, eller medens jeg staaer og taler, alle Folk troe, at det er en Anden, saa at jeg med Rette kan gjøre det Spørgsmaal, som Boghandler Soldin gjorde sin Kone: Rebekka, er det mig, som taler? – Jeg vil rende ud af Verden, ikke i Kloster, – jeg har Kraft i mig endnu, – men for at finde mig selv (det Samme siger enhver anden Vrøvler), for at glemme mig selv; heller ikke hen, hvor en snadrende Bæk over Marken trasker væk. – Jeg veed ikke, om dette Riim er af nogen Digter, men jeg vilde ønske, at en ubøielig Ironi vilde tvinge en eller anden sentimental Digter til at skrive det, dog saaledes, at han selv bestandig læste noget Andet. Eller Echoet – ja Echo, Du Ironiens Stormester, Du, der i Dig selv parodierer det høieste og dybeste paa Jorden: Ordet, der skabte Verden, idet Du blot giver Bobinetsomridset, ei Fylden – ja Echo, hævn alt det sentimentale Vaas, der skjuler sig i Skove og Enge, i Kirke og Theater, og som der engang imellem løsriver sig og overdøver mig Alt. Jeg hører ikke i Skoven Træerne fortælle gamle Frasagn osv., – nei mig tilhviske de al den Sludder, de saa længe have været Vidner til, mig bede de i Guds Navn om at hugge dem om for at fries fra disse Naturens Tilbedere, der vrøvle. – Ja gid alle disse Vrøvlhoveder sad paa een Hals; jeg skulde nok med Caligula vide hvad jeg havde at gjøre. Jeg seer allerede Du bliver bange for, at jeg skulde ende paa Skafottet. Nei seer Du vel – der vilde vel Vrøvlhovedet (jeg mener det, der indbefatter alle de enkelte) have bragt mig, men Du forglemte, at det gjør ingen Skade i Verden. Ja Echo, – Du, som jeg engang hørte revse en Beundrer af Naturen, da han udbrød: hør hist, eensomme Fløitetonen af en elskende Nattergal – og Du svarede: gal – ja hævn, hævn Du – Du er Manden! –

Nei, jeg vil ikke gaae ud af Verden – jeg vil gaae i en Daarekiste, og jeg vil see, om ikke Vanvids Dybsind skal afsløre mig Livets Gaade. O Dosmer, at jeg ikke forlængst har gjort det, ikke forlængst har forstaaet, hvad det vil sige, naar Indianerne ære de Afsindige, gaae afveien for dem. Ja i Daarekisten – troer Du ikke, at jeg kan komme derind?